

AMB AMOR. LAURA

Cada dia passo més hores al bar de la Laura, assegut a la mateixa taula, la del racó, xarrupant cerveses, esperant que algun esdeveniment important per a l'Octavi trenqui la dolça monotonia del nostre poble. L'Octavi, com jo, és policia i amic meu des que érem petits i jugàvem a bitlles al Carrer Major. Fa cosa de dos anys es va casar amb la dona més desitjable de la contrada. Bonica, d'ulls de color de mel i llavis molsuts, la mestressa del bar, la Laura, passa el dia atrafegada entre les taules traginant safates i distribuint somriures i ell, que és qui em mana a la feina i gelós de mena, m'envia a vigilar-la. Al vespre, tancats al despatx de la comissaria, em fa delatar fins els fets més insignificants: qui ha parlat amb ella més d'uns minuts, qui li ha fregat la mà com de passada, qui ha posat els ulls massa estona sobre les rodoneses que s'amaguen sota la faldilla curta o la brusa que sempre duu amb els dos botons de dalt descordats. A mi m'agrada molt badar, al saló, parar l'orella a les seves converses amb els clients, conèixer els seus desitjos i esperar amb impaciència que tingui una estona per seure al meu costat a fer-me confidències.

Quan és l'hora de dinar, la Laura s'agafa a la barana de fusta amb un gest cansat i s'enfila a casa seva que és al pis de sobre. En baixa al cap de dues hores, fresca i alegre, a punt per la tasca de la tarda.

I arriba el moment esperat: la Laura que s'acosta amb un moscatell i un conyac a les mans, jo que li atanso una cadira i que m'assec tan a prop d'ella que el seu perfum de llimona i vainilla em fa un nus a l'estómac. Potser és l'efecte del vi dolç, potser el capvespre enrogit que s'enquadra a la finestra; la Laura es deixa anar i xerra. L'Octavi l'ha renyada perquè va gosar riure d'un acudit del notari, l'Octavi ha estat tot un dia sense parlar-li perquè la va sorprendre amb aquella samarreta un xic escotada que tant l'afavoreix. Ho diu sense queixar-se i s'esforça a entendre els estranys humors de l'Octavi que li emmetzinen la vida. I a més, m'explica, obrint els ulls amb esglai, ell sovint es guarda la rancúnia una o dues setmanes i quan esclata... la Laura s'atura, empassa saliva i beu un glop mentre una llàgrima li tremola sota les pestanyes.

Jo m'apropo, corprès, i amb la mà regiro dins la butxaca; jugo amb l'encenedor del qual no em separo des de fa un temps i recordo que, mesos enrera, la Laura me'l va ensenyar com un secret, un regal per a l'Octavi, va murmurar, l'he fet gravar amb lletres d'or. El meu amic, menyspreador i burleta, no va fer cas del present de la seva esposa i un dia que es va deixar l'encenedor als lavabos, me'n vaig apropiat. Vaig llegir la inscripció, "Amb amor. Laura" i va ser com si anés per mi.

Fa mesos, però, les coses es van espatllar. Just al davant del bar hi ha un taller de reparacions de pneumàtics on va començar a treballar com a encarregat un noi de vint-i-pocs anys, anomenat Raül, fill del metge del poble. Un dilluns de febrer va venir a esmorzar, va contemplar la Laura de dalt a baix i va decidir tornar cada dia, cap a les dotze, quan el bar es buida fins a l'hora de l'aperitiu. Seia en un racó de la barra i prenia sempre el mateix: entrepà de pernil, got de vi, tallat i cigarreta que escurava fins al filtre.

Amagat darrere el diari, vaig assistir al progrés d'una relació que va prendre un camí perillosament ascendent: mirades ensucrades, mans que es freguen com de passada, paraules dites a cau d'orella. Per no perjudicar la Laura i perquè em va semblar que tot plegat quedaria en un joc de criatures, no en vaig informar el seu home com era el meu deure.

Però un dia en què, per fer-me el sord i el cec, vaig empassar-me el diari del primer full a l'últim, quan vaig alçar els ulls havien desaparegut. Em vaig aixecar, inquiet i contrariat. La Lola, que feia hores al bar, servia gots de vi i cerveses. Vaig anar cap a la porta i vaig donar una ullada al carrer, que era desert. Quan em girava, en Raül era al peu de l'escala, el cap ben alt, amb una cigarreta als llavis, cremada fins al filtre. Es va acomiadar de mi amb un mot i va marxar. En veure l'expressió del seu rostre, el cor se'm va encongir. Vaig caminar amunt i avall impacient, dient-me que no era possible que la Laura se l'hagués endut al llit sabent la mena de marit que tenia. La Laura va trigar encara vint minuts eterns, va baixar lleugera, se'm va acostar i va dir: som amics, oi?, i aquelles tres paraules em van cosir els llavis.

Vaig pretextar un refredat i, del disgust, no vaig tornar en tota la setmana. Recordo aquell dijous com si fos ara: el cel ennuvolat, plomís i trist, el guirigall de les primeres hores, els homes barallant-se per un resultat injust

del futbol i la Laura darrere el taulell servint cafès i barreges, aliena al batibull dels clients. En Raül es va saltar l'esmorzar però a quarts d'una va entrar al local, va enfilem l'escala i ella el va seguir com aquell qui res. Jo restava assegut davant la tercera cervesa, una mà a la butxaca, fent rodolar nerviosament l'encenedor.

I, tot d'una, quan menys hi pensava, l'Octavi va obrir la porta i va tirar escales amunt amb passes decidides. Jo no gosava moure'm del lloc, clavat a la cadira, tement el pitjor. Parava l'orella preparat a sentir els crits aterrits de la Laura, guaitava l'escala on no trigaria a aparèixer la silueta desmembrada d'en Raül i recitava per dintre, com una pregària, les excuses que inventaria per disculpar la meva ineptitud com a vigilant. Per a mi el temps es va aturar, però potser no va transcórrer ni un minut. El marit traït em va passar pel davant, seriós com era habitual en ell, i res en la seva actitud deixava endevinar el que sens dubte havia vist. Sé que vaig esperar també que per algun miracle, no s'hagués adonat de res.

L'Octavi va tancar la porta del bar sense donar cops i el vaig perseguir amb la vista mentre tirava carrer amunt a poc a poc. De sobte, la sang se'm va glaçar a les venes. Acabava d'entrar a cal gitano. Era un mal senyal. Sobre aquell home pesaven un munt de condemnes i havia estat implicat en dos casos d'assassinat. De vegades s'havia lliurat de la presó gràcies a l'ajut del meu amic que el necessitava per fer-li algunes feines brutes i jo sabia que, aquells dies, el gitano estava en deute amb ell. No podia ser per casualitat que l'anés a visitar justament en aquell moment.

Els meus pensaments es van esborrar en sentir el frec de les sabates d'en Raül al peu de l'escala, en observar el cigarret mig cremat als llavis i el seu esguard tendre. Va saludar i va marxar tranquil·lament. Jo no me'n sabia avenir. La Laura va aparèixer deu minuts després, bella i serena, i es va servir una copa de moscatell. Em vaig fixar en la boca, envermellida de tant ser besada i en la brusa, amb tres botons descordats. La tarda es va arrossegar interminablement, per a mi densa i espessa. Un company que trucava de part de l'Octavi em va donar permís per retirar-me sense passar per comissaria i a mi, això, em va sorprendre molt.

Els dos dies següents, les sospites de la gent es van afermar. En Raül havia

desaparegut i la Laura, trasbalsada, fugia cada deu minuts del taulell per passar-se llargues estones mirant per la finestra. Jo havia rebut l'ordre de mantenir el bar sota vigilància continuada i la vaig complir.

El tercer dia va sortir un article al diari local que informava que la policia, capitanejada per l'Octavi, havia trobat el cos sense vida del noi en un camp a la vora del riu. En Raül tenia el crani obert i no es veia cap rastre de l'arma homicida. No se sabia com havia anat a parar en aquell lloc tan allunyat del poble, no hi havia traces de cotxe ni de cap altre vehicle que algú hagués fet servir per arribar en aquell indret. Un cop va ser allà, la mateixa persona o una altra li va obrir el cap amb un pal de beisbol o un objecte semblant, segons el forense.

El farmacèutic, enemic de l'Octavi arran d'una aferrissada disputa per culpa d'uns terrenys, i molt assabentat de la vida del meu amic, va fer córrer un rumor segons el qual el cap de policia havia utilitzat el gitano, que tenia deutes pendents amb ell i que era client del noi, per conduir-lo fora del poble. Un cop arribats al camp, el gitano s'havia esfumat, deixant la presa en mans de l'Octavi.

Aquest va haver de marxar l'endemà a cent quilòmetres de distància per ajudar a resoldre un cas esgarrifós de parricidi que va tenir molt ressò al poble i que va tapar en certa manera la mort d'en Raül. I jo em vaig oferir a la Laura per donar-li un cop de mà al bar i per protegir de les males llengües les seves escapades al pis de dalt a plorar la seva pena.

Un vespre, destriava cartes, ocupat en un solitari, i em va cridar l'atenció que entrés el metge, el pare del noi. No hi venia mai, al bar. Es va dirigir a la mestressa, la va saludar amb el cap i la va estirar pel braç fins a arrossegar-la en un racó. Del meu lloc no els veia les cares, en canvi la seva veu m'arribava esmorteïda però ben clara.

–El meu fill –deia ell en un to greu i rovellat– em parlava sovint de vostè... i perdoni la confiança. No sé com dir-li-ho. Ha estat una desgràcia tan horrible... –aquí la veu se li trencà un moment– que, al principi, no me la podia creure. Ahir a la nit vaig conduir fins al lloc on el van matar i vaig trobar-hi aquest encenedor.

El metge va fer una pausa i jo, de pur instint, em vaig ficar la mà a la butxaca.

Era buida! Vaig tornar a dies enrera i em semblà com si retratés aquell espai, aquella clariana, l'herba flonja que s'enfonsava sota les botes i el noi que m'havia seguit com una ovella quan li havia explicat que m'enviava la Laura.

Van passant els dies i tot torna a ésser com abans. I arriba el moment esperat, la Laura que s'acosta amb un moscatell i un conyac a les mans, jo que li atanso una cadira i que m'assec tan a prop d'ella que el seu perfum de llimona i vainilla em fa un nus a l'estómac. La pressento més meva que mai, el seu esguard d'ulls de mel és tendre, el seu somriure li il·lumina el rostre quan s'apropa i em frega la mà com de passada i sé que alguna cosa del seu passat s'ha trencat per sempre.

Avui he pujat al pis de dalt amb pas incert i, tremolant d'emoció, l'he esperada al replà. He vist com s'agafava a la barana i s'enfilava per l'escala, àgil com una nena. S'ha llançat als meus braços i tot ha succeït com sempre havia somiat. Després, abraçada a mi en la calor dels llençols, la Laura s'ha posat seriosa i jo m'he recordat d'en Raül i m'he posat tens.

-Saps l'encenedor que vaig regalar a l'Octavi? El tinc jo -la Laura fa una pausa i, de sobte, la sento lluny-. L'han trobat al costat del cos d'en Raül -la Laura baixa la veu- Saps què vol dir, això? -la Laura s'acosta i amb els braços m'estreny la cintura-. Vull marxar d'aquí. Vindries amb mi, oi que sí? Tu sí que ets una bona persona.

Nº DE REGISTRE 02/ 2003/ 5288